lat ſelle immelikko armo eeſt; ja hüdis ka mehhe wasto ja keikide wasto: „lasse mahha pölwili, oh tännage keik meiega Jummalat, kes ſuurt helduſt on näidanud meie wasto.“ Ja mitto rahwa ſeaſt kiitſid ka Jummalat ja ütleſid: „Tõeste, temma on ſuurt immet teind meie ſilmade ees, temma teeb wäggewaid teggusid tänna pääw ni kui algmisſeſt.“ — Agga kattukſeteggija ſeiſis ni kui häbbelik ja waid ſenni kui üks rahwa ſeaſt temmalt küſſis: „Mis ſa ka mõtleſid, kui ſa puusſe ſaid?“ Ja mees, ni kui römus, et agga teiſt jutto tehti, ütles, „mis ma ſiis ennam kartſin, ſiis ma tundſin jo, et ma ollin peaſend ja püüdſin agga kättega okstesſe kinni.“ „Ja ſe olli ſulle önneks,“ ütles jälle üks tuttaw, „et ſa esſiteks kattukſelle kukkuſid.“ „Jah, kui ma ſedda tundſin, ſiis olli mul enneſelgi lotus, ja mõtleſin kohhe ſelle pu peale.“ „Ja et ſe pu ni liggidal ſeiſab, ja et ſa ſeie pole kattuſt wereſid, olli ka otſe ſinno önneks.“ Ja

nüüd ſai mees kiitlemisſe jone kätte, ja hakkas peale ſedda wiſi ſurustama ja ſelletama, ſenni kui aſſi üsna ſelgeks läks, et ſe ta omma tarkus olli olnud, ſeſt wimaks ütles: „Noh, ma hoidſin ka kukkudes kohhe kattukſe pole, ja kui harja peale ſain, põraſin puusſe tullema.“ Ja et kül iggamees mõistis, et ſe tühhi kiitleminne olli, ei jõudnud ſiiski kegi temma ſuud kinni ſulguda, waid ſurem hulk läks ärra ja mõtles wiſt iſſeenneſes: ennä, ſuur imme-töö ſünnib meie Jummalaſt, agga teine imme-aſſi ſünnib põraſeſt innimeſſeſt. Se põrab wanna ſannagi ümber, mis muido ütles: „kõrkus käib langemisſe eel.“ Siin olli ommeti langemiſt kül agga ſiiski weel ennam kõrkuſt, ja langemisſe järrelgi weel. Agga wanna ſanna piddi ſiiski tõeks jäma: kõrkus käib ikka weel langemisſe eel. Seſt ſelle kõrkuſſe järrel tulli ka weel üks teine, ja raskem langeminne. Seſt need mehhed, kes weel ſenna jäid, ütleſid wimaks ka: „Noh, ollid kül wah-